

ELIZEUSZ, GŁÓD W SAMARII I CZTERECH TRĘDOWATYCH

dopasuj wyrazy do tekstu

Następnie Ben-Hadad, król Aramu, zgromadził całe swoje wojsko i wyruszywszy, obległ I nastał w Samarii wielki głód, gdy ją obleżono, tak że doszła cena łba oślego do srebrników, a ćwierć wiadra gnoju gołębiego do pięciu srebrników. Gdy pewnego razu król izraelski przechodził po murze miejskim, zawołała na niego pewna kobieta, mówiąc: Ratuj mnie, panie mój, królu! A on odpowiedział: Jeżeli cię Pan nie uratuje, jakże ja cię uratuję? Czy z, czy z tłoczni? Król zapytał ją jeszcze: Co ci jest? A ona odpowiedziała: Ta oto rzekła do mnie: Daj twego syna i zjemy go dzisiaj, a mojego syna zjemy jutro! I tak ugotowałyśmy mojego syna i zjadłyśmy go; ale gdy następnego dnia rzekłam do niej: Daj ty twego syna, abyśmy go zjadły, ona ukryła swego Gdy król usłyszał słowa tej kobiety, rozdarł swoje szaty, a ponieważ przechodził po murze miejskim, lud zobaczył, że pod spodem na ciele miał wór pokutny. Wtedy rzekł: To niech mi Bóg uczyni i to niech doda, jeżeli dziś utrzyma się głowa Elizeusza, syna Szafata, na jego

Elizeusz rzekł: Słuchajcie słowa Pańskiego: Tak mówi Pan: Jutro o tym czasie miara przedniej mąki będzie za sykla, a dwie miary jęczmienia również za jednego w bramie Samarii. Na to adiutant, na którego ramieniu król się wspierał, odpowiedział mężowi Bożemu, mówiąc: Choćby nawet Pan poczynił otwory w sklepieniu niebieskim, to czy ta rzecz mogłaby się stać? A on rzekł: Oto zobaczysz to na własne, lecz jeść z tego nie będziesz.

A czterech mężów znajdowało się wtedy u wejścia do bramy. I mówili jeden do drugiego: Po cóż my tutaj siedzimy, aż zginieemy? Jeżeli powiemy sobie: Wejdziemy do miasta, a w mieście jest, to umrzemy tam; a jeżeli pozostaniemy tutaj, także pomrzemy. Przejdźmy więc do Aramejczyków. Jeżeli pozostawią nas przy życiu, będziemy żyć, a jeżeli nas zabiją, zginieemy. Ruszyli więc o zmierzchu, ażeby przejść do obozu Aramejczyków. I doszli aż do końca obozu Aramejczyków, a oto nie było tam nikogo. Pan bowiem sprawił, że w obozie Aramejczyków usłyszano turkot wojennych i tętent koni, i zgiełk wielkiego wojska.

Doszli więc ci trędowaci aż do końca obozu i weszli do jednego namiotu, najedli się i napili oraz wynieśli stamtąd, złoto i szaty, a wyszedłszy ukryli to. Potem wrócili, weszli do innego namiotu, a zabrawszy stamtąd, też wynieśli i wyszedłszy, ukryli. Lecz potem rzekł jeden do drugiego: Niedobrze robimy. Dzień dzisiejszy jest dniem radosnej; jeżeli to przemilczymy i będziemy zwlekać, aż zaświta ranek, spotka nas kara. Nużę więc, chodźmy teraz i donieśmy o tym w domu królewskim. Poszli więc i zawołali na bramy miejskiej, i oznajmili im, mówiąc: Weszliśmy do obozu Aramejczyków, a oto tam nie ma nikogo ani nie słychać głosu ludzkiego, są tylko konie uwiązane i osły uwiązane, a tak jak były.

Wzięli więc dwa wozy i konie, a król izraelski wystął je za wojskiem, mówiąc: Jedźcie i zobaczcie! Ruszyli więc za nimi aż do Jordanu, a oto cała droga była pełna szat i broni, które porzucili Aramejczycy w Powrócili tedy postaćcy i oznajmili to królowi. Wtedy lud wypadł i splądrował obóz Aramejczyków. I była miara przedniej mąki za sykla i dwie miary za sykla, według słowa Pana. A król ustanowił adiutanta, na którego ramieniu się wspierał, nadzorcą nad bramą miejską, lecz lud stratował go w bramie na, tak jak przepowiedział mąż Boży, który przemówił wtedy, gdy król wstąpił do niego.

1. srebro	2. pośpiechu	3. strażników	4. kobieta	5. oczy	6. klepiska	7. osiemdziesięciu
8. obozu	9. jęczmienia	10. Samarię	11. głód	12. szyi	13. wieści	14. Aramejczyków
15. sykla	16. namioty	17. jednego	18. śmierć	19. syna	20. wozów	21. trędowatych